

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanae Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Varia de virtutibus praecepta, n. 18.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1595.

Varia de
virtutibus
præcepta

Notabat enim diligenter quidquid vel diuinitus iniiciebatur animo vel auditu cum fructu percepisset, & in commentaria relatum memori mente verbat, vt frequenti præcipuorum perfectæ vitæ axiomatum meditatione, esset & in aggrediendo promptior, & in exequendo constantior. Quorum quædam hic compendio recitasse non erit inutile, neque lectori ingratum.

Amor Dei.

XVIII. Dei, inquit, amor sit inseparabilis, insuperabilis, infatiabilis, Et in præsens numen semper intuens. Nam si hominem ita amamus læpe, vt nec societate satiemur, neque fatigemur mandatis, & omnia ei nostra patere cupiamus, quanto magis Deo aperienda sunt familiariter vniuersa, cuius conuersatio non habet amaritudinem, nec conuictus tædium? Et sicut Turtur amisso compare, sua ipsius delectatur solitudine, neque viridi infidet ramo, sed gaudet desertis locis & montibus; Tu pariter fuge quæ viridia mundus existimat, & sequere dilectum in montibus sempiternis, atque in ijs solis quiesce. Intentio, sicut oculus, facile læditur; neque sola (quantumuis videatur recta) sufficit: Actio ipsa in se & in ijs quæ circumstant debet esse recta, vt loco, vt tempore, vt modo constet. Cum est orandum existima te eo tempore ad cætera esse inidoneum, ita facilius auertes cogitationem à reliquis, & huic totus insiste: Id quod vniuersim in ijs quæ tibi ab obedientia præscribuntur vsui erit. Certus esto securè te posse permittere superiori liberam tui ipsius, rerumque tuarum dispositionem, cum Christus dicat,

Intentio
recta.

Oratio.

Obedien-
tia, & in
occultis Dei
cõsilijs qui-
es animi.

Qui vos audit, me audit; quando verò post rem humano consilio mature constitutam, superior repente commutat sententiam, & aliò te destinat quàm fuerat decretum, quid aliud indicat, quàm Deum, illos qui se totos Deo committere, non velle hominis, sed Dei consilio regi? Neque te conturbet cogitatio quod ad maiora videaris aptior, aut esse alia quædam amplioris meriti potius quærenda, ad quæ etiam naturæ legibus te arbitreris astringi; Hæc enim omnia Deo sunt nota, qui non præsentia solum, sed futura tibi incognita prospicit. Si autem quærat, cur igitur ad Societatem, cuius est proximos necessariosque iuuare, vocauit te Deus? Cur non ad Carthusianorum, aut Eremitarum aliquem seclusum ab istis ordinem? Responde primò cum Christo *quod ego facio, tu nescis modo, scies autem postea;* vel cù S. Paulo. *Quis cognouit sensum Domini? aut quis consiliarius eius fuit?* Deinde; Deus vtitur ipsa hominum natura ad cuiusque bonum: Vidit itaq; Deus hanc Societatem tibi maximè conuenisse; te vero aliis quàm his considerationibus eo tempore commouendum non fuisse ad perfectam vitam amplectendam: Tum si quæ habes talenta, ea donauit Deus vt clarè perspiceres id quod ex salute tua esset maximè, tum etiam vt facilius vinceret inimici subdolas artes, & Deum amares feruentius; æquum enim est vt maiorem Dei cognitionem dilectio sequatur ardentior.

Indifferen-
tia.

Homini Societatis arbitrabatur nihil contingere infelicius, quàm vt sua culpa à Superioribus existimeretur non esse animo ad quælibet indifferenti; quantum

quantum enim quisque ab ea indifferentia discesserit, tantumdem discedit ab 1595
 immediata Dei directione & influxu, & voluntatem suam rationibus Superiorum miscens, paulatim à modo viuendi Religioso, quem proficitur, ad secularem degenerat; suæ ipsius tranquillitati nocet, & maxima sæpe interturbat negotia; demque bona desideria non semper à Deo iniici vt in opus ipsum exeant; itaque aiebat, quanquam ardeo voluntate moriendi pro Christo, non debeo ea propter confectum procurare Missionem ad Indos, aut ad Hæreticos; Dat enim Deuseos impetus, vt animum excolamus ijs virtutibus quæ sunt maxime propriæ, vel ad fortitudinem parandam in patiendo, vel in agendo constantiam, quæ vtique vbique sunt necessaria; reliqua Superiorum deliberationi sunt subiicienda.

In omni vero actione nè committas alteri faciendum quod per te ipse potes efficere; & quod hodie, noli in crastinum prolatare; & à minimis caue defectibus. Equabilitatem animi vultusque retinens, omnibus te facilem præbeas; eos etiam quibus familiarissimè vteris intus reuerere: Facetis parce; diceris nunquam inspergas sermonem: huiusmodi proferendis animum oblectare superbiæ plerumque est, & animi nimium soluti; sæpè etiam dum videntur placere tum maxime displicent audienti. Considera denique quanta in homine Societatis perfectio quæritur, qui momentis singulis paratus esse debet ad quosvis in quavis orbis regione iuuandos, siue Turcas, siue Iudæos, siue Ethnicos, siue Hæreticos, siue Barbaros, siue non valde à barbarie distantes Christianos. Alij vt suæ consulant saluti abdunt se in conclauia, vel ab hominum consortio remota loca; nobis in aperto pugnandum est, & dum aliorum cupiditates insectamur, vigilandum nè à nostris superemur. Inter loquaces moderandum est linguæ, Inter iracundos, iræ; Inter multorum delicias, voluptati; & qui aliorum vitia reprehendimus, longè oportet esse ab omni vitio: Etenim exigua in Religioso macula ingens est deformitas; & is cuius est alios ad perfectam vitam promouere, ea debet esse patientiâ, charitate, modestiâ, mansuetudine, & cum Deo coniunctione, vt quod proficitur, ipse præstet, & in eorum oculos imparatus non incurrat, qui quantum ipsi succumbant trahi festucâ læduntur.

XIX. Hæc est Idea Religiosi hominis, quam omnium quibus notus esse potuit testimonio, non magis cogitatione, quam actione descripsit, & quanto altius eam menti quam chartis insculpsit, reliquo vitæ cursu comprobauit: Nam quamuis ardenti in Deum ferretur amore, & aspera quæque mortemque pro eo tolerare optaret, cauebat tamen nè facilitate (quam agendi frequentia, & vsus quotidianus parit) abriperetur ad ea quæ sunt optima; sed vnamquamque actionem excelsò quodam fine condiebat, quo gratior ei esset, cui deuinciendo nullam diligentiam nimiam esse posse arbitrabatur. Tum vero studebat vt ordine certa que methodo vnumquodque ageret: Immutato enim leuiter ordine nasci aiebat inconstantiam, iacturam temporis, negotiorum nimiam contrectationem, totius vitæ inconditam atque ineptam